

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben.

hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Modern Bach-korszak.

Pécs, 1897. december 15.

Nem ugyan a mágoosi körjegyzőről, Bach Jánosról akarunk írni, akit a megyei közigazgatási bizottság, holmi erősebb kitételek miatt, melylyel a fogyasztási adót megállapító pénzügyi közögek ellenében élt, dorgálásra ítélt, holott az igazat megvallva, teljesen igaza volt s csak jogos fölháborodásának adott kifejezést, amidőn a többi közt azt írta, hogy a finác hatóságok nem mindig az igazság szellemében, hanem felületesen, rosszakarattal és nem éppen realisan járnak el, midőn arról van szó, hogy a magas államkincstár számára pár ezer forinttal többet, és pedig évről-évre fokozatosan többet vasaljanak ki a szegény földművelő népből.

A királyi tanácsos pénzügyigazgató ur a többi közt tegnap szépen elreferálta kilenc baranyamegyei községnek fogyasztási adó ügyét. Ugyanis ebbe a kilenc községbe nem akadt bérlő a fogyasztási adókra, tehát a törvény erejénél fogva ezekre a községekre „ráutalták“ a fogyasztási adókat oly horribilis összegekben, hogy ha fölszámítanók, hát kijönne végeredményül, hogy azokban a községekben összesen sem fogyasztanak el annyi bort, sört, pálinkát, mint a mennyit a reájuk utalt fogyasztási adó kitesz.

Az érdekelt községek természetesen megfélebbesték ezeket a kirovásokat, a

melyek nem nélkülözik azt a szabályszerű progresszivitást, amiért az illető hivatali főnököknek rendszerint kijár a felsőbb helyről jövő elismerés. A felebbezések mellékleteikkel együtt tegnap kerültek tárgyalás alá a vármegyei közigazgatási bizottságban s egyetlenegy eset kivételével valamennyi a pénzügyigazgató óhaja szerint lón elintézve, aki nem mulasztotta el minden egyes tételnél hangsúlyozni, hogy mennyire szeretne segíteni a szegény népen, de hát nem lehet, nem engedi a törvény. Egyik maliciózus bizottsági tag sietett is megjegyezni, hogy nem sokára a Reb Menachem Cicesbeisszer mondásai közé fog bekerülni: Segítsen te rajtad a pécsi finác-direktor.

Bizonyára akadt volna bérlő ezekbe a községekbe is, mint a többiekbe, ha úgy ahogy megtalálta volna számadását. De hát bizony a versenytárgyalási hirdetmény úgy volt közzétéve, hogy nincs az Istennek az a bérlője, hacsak nem bankócsináló, hogy belemenjen a biztos vesztésbe. Így például a 107 lakossal bíró Páprád községre 835 frt kikiáltási árral hirdettek pályázatot, amelynek lakói tudvalevőleg oly szegények, hogy ennyi áru bort, sört, pálinkát, hust és cukrot nem fogyasztanak el összevéve egy esztendőben, tehát azok fogyasztási adója sem tehet ennyit.

Miután nem került bérlő, kapta magát a pénzügyigazgató, s rászóta, illetve

rá akarta sózni a kikiáltási összegért, melyet a legalaposabb (?) finác-tudmányossági elvek alapján állapítottak meg. Nevezetesen megnézték egy pécsi pálinkakereskedőnek főkönyveit, amiből kitűnt, hogy Páprádra csak egy tételben 52 hektó pálinka lón szállítva, tehát nem sok a tervbevett 835 frtos tétel.

Igen ám, csak hogy a jó páprádiak évi 25 frt átalányban kiegyezkedtek ezzel az 52 hektót hozató bérlővel, aki más községekben fogyasztatta el azt a rémsok pálinkát munkásaival s különös, hogy a pénzügyigazgató még ő rajtuk akarja bevasalni a fogyasztási adót.

Ez a puhatolási eljárás, mely segítségül veszi a besugást, a minden irányban való szaglálódást, nagyon is emlékeztet a boldog emlékü Bach-korszakra, azzal a különbséggel, hogy abban az időben csak a valóságnak megfelelőleg rótták ki az adókat és nem oly felületes módon, hogy úgy mondjuk, uri szeszélylyel, amely ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes.

A szegény, ekként megtisztelt községek elpanaszolják bajukat felsőbb hatóságoknál, aminek rendesen az a hasznava, hogy még ők kapnak ki és a vége a dolognak az, hogy ki kell izzadniok a harácsot, ha mindjárt az utolsó párnájuk és igavonó barmuk is utána megy.

Nos, nagy uraim, önök így csak az egyre terjedő, bár hivatalosan rémségesen

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A nyolcadik fejedelm, egy névjegy és a kapukulcs.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Délután két óra lehetett; számtani problémákkal foglalkoztam. Szabónak fizetnék ennyit, a cipésznek meg ennyit; házbért ennyit kellene fizetni, a kalaposnak meg . . .

Kopogtatja valaki az ajtómat.

— Lehet! bátoritom elszántan a künnlevőt.

Kinyillott az ajtó és sűrűn fátyolozott hölgy lépett a szobámba.

Udvariasan felugrottam és miután a koffer felé mutattam, mely már évek óta természetesen találja, hogy divánnak nézzék, ülésel kínáltam meg a látogatót.

— Szabad kérdezniem asszonyom, hogy nekem szól-e nagybecsű látogatása?

— Igen uram, — mondá mély hangon.

— És miben lehetek parancsára?

— Én a „Leányka“ társaság kiküldöttje vagyok.

— Ah! és hogy hívják az aranyost? hanem, csak halkan tessék beszélni, mert drága nőm, ki dacára, hogy nagyot hall . . .

— Eh uram! értsen meg; egy titkos

szövetkezet tagja vagyok, melynek „Leányka“ a címe és melynek zászlajára, oly jelszavak vannak lángbetűkkel írva . . .

— Lángbetűkkel? hisz az nagyszerű újítás, különösen télen . . .

— . . . mely jelszavakat nem sokára megismerni és értük rajongani fog. Elég a léha beszédből uram; ön azonnal velem fog jönni és pedig jegyezze meg, hogy előttem fog járni, minden utcakeresztezésnél kötelessége hátra tekinteni, majd a követendő irányt ernyőmmel jelelem.

— Bájós hölgyem, engedje meg, hogy kinyilatkoztassam, miszerint becses és szives meghívásának nem tehetek . . .

— Lárifári! Látja ezt a bödönt?

— O! hogyne?!

— Nos hát e bödönben dinamit van, azt hiszem, a többit megértette?!

Gondolkodóba estem.

— Bájós hölgyem, engedje meg, hogy utána nézhessek a gothai almanachban, hogy elszerecséntlenül-e már családunkból valaki dinamit következtében.

— Ne tessék fáradni. Megmondhatom én önnek almanach nélkül is, hogy legtöbbjük agylágyulásban szenvedett ki, de erőszakos halállal még eddig egy sem.

— Nos akkor tessék röptsen a levegőbe! legalább családunk eme tradícióját kellemes változatossággal szakítom meg.

— Igen?! kérdé gunyosan a titokzatos hölgy. Hisz akkor éppen az ellenkezőjét teszi, mert hát nem agylágyulással határos önfejlőség, hogy ön fényes nappal nem jó velem, midőn az ön szerencséjéről és boldogságáról van szó?!

— De ezt nem tetszett még előttem kifejteni.

— Nem is fogom, a helyszínén azonban rögtön tisztában lesz vele. Egy neme az utálatnak fog el uram, midőn látom, hogy férfiu ily gyáva . . .

— Elég asszonyom! megyek. Fogtam a télikabát nevezetű öltönydarabot és kalapot; az öltönybe a két karomat dugtam, a kalapomba pedig a fejemet és kinyitva szobám ajtaját előre bocsátottam a hölgyet, ki a bödönt szoritgatta bájós kacsóiban. Szegény feleségem nem jöhetett segítségemre, nem látta távozásunkat.

Nem tagadom, érdekelt a dolog, csak hogy a bőrömön keletkezőben éreztem valami borzongást, ha arra gondoltam, hogy ez a hölgy amilyen excentrikus, képes meg is boldulni és puff! a lábaim elé vágja azta bödön dinamitot. Igaz, hogy a családomat a költséges eltemettetésől, barátaimat meg a koszoruk költségeitől menti fel az ilyforma halálnemem, de hát ez a megnyugtató prognostikon mégis szüzsies zavarba hozott.

— Eh! előre asszonyom! követni fogom.

eltitkolt szocializmusnak tesznek szolgálatot és hivatalos uton mozditják elő annak nagymérvű terjedését. Hisz ugyancsak tegnap olvasta föl a pénzügyigazgató a darázi és hercegmárok veszedelmes állapotokról szóló panaszos levelet, amely szerint a szociális eszméktől megkergült Darázs és Herceg-Márok sokác és albánutód lakosai éjnek idején 100—200 főnyi csoportokban összeverődnek a mezőkön és egyik legutóbbi éjjeli összejövetelük alkalmával elhatározták, hogy nem fizetnek semmiféle adót és ha ennek megfizetésére szoritják őket, hát akkor agyonverik a végrehajtókat és a községi előljárókat.

Ez hivatalos jelentés, ez szomorú valóság. És önök, böles urak, ott a közigazgatási bizottságban, mit cselekedtek ennek a fenyegető ígéretnak az elhárítására? Ugy Darázs, mint Herceg-Márok megtartotta elhatározásának első részét, hogy t. i. adót egyáltalában nem fizet, így aztán egyik-egyik községben 6000 frton felül gyűlt össze az adóhátralék csak az egyenes állami adók címén, amirehhez mindenik községben 500—500 frt hadmentességi adó is járul. Nos, talán be akarják várni ennek az elkeseredett népnek azt az elhatározását is, hogy agyonverik a végrehajtókat? Mert az önök határozata az volt, hogy most már nem egy, hanem két állami végrehajtót küldenek ki a nevezett községekbe, azzal a szigorú utasítással, hogy kérlelhetetlenül hajtsák be az utolsó krajcárig a hátralékot.

Hogy pedig a jó és irgalmas szívű végrehajtó uraknak még a hajuk szála se görbüljön meg, megfelelő csendőri asszisztenciát adnak melléjük, amit a nemrégiben, éppen a darázi és hercegmárok állapotokra való tekintettel létesített kisközségi csendőrőrstől vonnak el, marad azonkívül elég csendőr abban a két különítményben, amely november hó óta Darázs és Herceg-Márokon vigyáz a csendre.

Több mérséklettel, több előrelátással talán lehetne segíteni ezeken az áldatlan

állapotokon, de a túlságos szigor mindig téveszti hatását és azt fogja eredményezni, hogy a végeleseredésbe hajszolt nép csakugyan megteszi amivel fenyegetőzik. Ugyan kit terhel ezért a felelősség? Mi megmondjuk, azt a szivtelen rendszert, amelynek csak egyik közege a pénzügyigazgatóság, amely szűk látkörével nem tud felülemelkedni a maga bürokratizmusán és abban a naiv hitben él, hogy a csendőrséggel minden megoldható.

Ne játszanak, jó uraim, önök a tüz-zel. A fiskális szempont nem kizárólag képezi a haza boldogságát. Vegyék egyszer tudomásul, hogy ahol nincs, ott ne keress és ne adóztassák meg olyan címen a népet, a mi voltaképpen csak fikció, önkény, mint az önök fogyasztási adóinak a ráutalása.

Igaz ugyan, hogy az a fogyasztási adóbiztosítás az egész vármegye területén a jövő évre 5000 frttal kevesebbet hoz be a végösszegben, de hát ez korántsem a pénzügyigazgató humanizmusát mutatja, csupán azt, hogy még ő is kénytelen volt engedni sok helyen, mert meggyőződött a nagy nyomorról, amiben egyre kivándorló népünk folyvást leledzik s olyan helyre kívánczik, ahol nem zaklatják agyon a fináncok és az adóvégrehajtók.

Tény, hogy önök alaposan lefőzték a boldog emlékü Bach-korszakot, amelynek exekuciós katonái nem hajtották ki a népet kisdud földjéről és házaeszkájából, de önök ezt is megteszik. Bizony, jó lesz megváltoztatni politikájukat, mert ott fog kigyuladni állami berendezkedésünk épülete, ahol senki sem várja.

Vármegyei közgyűlés.

Pécs, 1897. december 15.

Nem valami nagy érdeklődés mutatkozott a ma megtartott rendkívüli közgyűlés iránt, amelyre mintegy ötven bizottsági tag jelent meg, ezeknek is a fele helybeli volt. De hát nem is volt benne érdekes semmi. A 48 tételből álló tárgysorozat száraz volt, akár egy

Első András, a »hét fejedelmek« nyolcadik fejedelme, kajánul nézett reám, midőn a káviárt a pezsgős kehelyre kentem és a sós kiflit fel akartam hörpinteni és fagyosan kérde:

— Sokáig időzött nálad a Liszka?

— Dehogy! — hebegtem elpirulva. — Azonban mond csak, mitféle titkos társulatról beszélt a nálam volt hölgy?

— Ja a »Lányka-társulat« ot érted? Hát az bizony az a társaság, mely nálam rendesen erdélyi bort »Leánykát« szokott fogyasztani, — egyéb semmi.

— Süssétek meg, azt hittem, hogy valami közművelődési társulat.

— Hát'szen az is! csak itt lennél olyankor, mikor a negyedik-ötödik üvegnél tartanak, mily okosan beszélnek, azt hinnéd, legalább is a tudományos akadémia összes osztályai székfoglalót tartanak!

— Nagyszerű! — mondtam én.

— Ehen! — monda András barátom. Hanem már most jöjj, hadd mutassalak be az idegeneknek is, kiket te még nem ismersz. Itt van két testvér, Postás Sándor és Postás Dóri, jóbarátaim, bakócza-mindszenti földbirtokosok.

— Örvendek! — Névjegycsere.

— Azután Dr. Czinczér Erasmus barátom, a pécsi húskonzerv és kötélgyár jogtáncososa.

fizetési meghagyás és a tételeket rövid egy óra leforgása alatt gyors tempóban le is pörgették a vármegye pennai, az egymást váltogató referens aljegyzők.

Tíz óra után 5 perccel *Fejérváry* Imre báró főispán megnyitván az ülést, a szavazatszedő küldöttséget nevezte ki, amely Hinka László elnöklete alatt Szivér István, Benkő Gyula, Vaniss Sándor tagokból és Lechner Viktor jegyzőből állott.

Mivel az első pont a *közigazgatási bizottságból 1897. év végével kilépő öt tagnak titkos szavazás útján való megválasztása* volt, a szavazatszedő küldöttség kivonult a szomszédos terembe, ahová szép sorjában járultak a bizottsági tagok s a kitett urnába bedobálták az öt-öt nevet tartalmazó cédulát, melyet előlegesen kaptak kézhez. Javítások alig történtek.

Beadatott 50 szavazócédula, ezeken *Benkő* Gyula kapott 45, *Driesz* Lajos 49, *Hinka* László 49, *Kardos* Kálmán 50, *Kószits* Szilárd 50 szavazatot, tehát két év tartamára megválasztottaknak jelentettek ki.

A többi választások is nagyon simán mentek. Az alispán felkelt helyéről, egy kis céduláról felolvasta a szükséges számú neveket, mint általa ajánlatba hozottakat, a közgyűlés rámondta a helyest s a főispán kimondta, hogy meg vannak választva.

Az *igazoló választmány* elnökét és három tagját a főispán nevezi ki, e jogából kifolyólag elnökké *Kószits* Szilárdot, tagokká *Hinka* László, *Jeszenszky* Ferenc és *Krasznay* Jenő bizottsági tagokat nevezte ki; a közgyűlés pedig *Nagy* Jenő, *Országh* Lajos, *Simonfay* János és *Weidinger* Jenő bizottsági tagokat választotta, és így az 1898. évben zavartalanul működhetik az igazoló bizottság.

A *mezőgazdasági bizottság* három évi mandátummal, hasonló módon, mint az előbbi, a következőkép alakított meg: Elnök *Országh* Lajos, tagok ifj. *Brázay* Kálmán, *Driesz* Lajos, ifj. *Jeszenszky* Ferenc, *Kószits* Szilárd, *Mándy* Samu, *Kaiser* Elek, *Mikes* József, *Német* Lipót, *Nedopil* Antal, *Otócska* Géza, *Sey* László, *Stein* Lajos dr., *Stajevits* János és *Trstyánszky* László.

Az *utakra felügyelő küldöttségek* járásonkint a következőkép alakítottak meg:

A *pécsi járásban*: *Mikes* József, *Otócska* Géza, *Szauter* Antal;

a *siklósi járásban*: *Darázs* Ödön, *Iványos* Soma, *Külley* Zoltán dr.;

a *baranyavári járásban*: *Kiss* Emil, *Kissfaludy* Zsigmond, *Nedopil* Antal;

— Szintén örvendek. — Szintén névjegycsere.

— A többit csak később mutathatom be. Most alszanak, — sátánmosolygott András.

Megértettem. Ha pedig azok felébrednek, ezek kerülnek a lefekvéshez. Szóval itt ez alkalommal rettenetes ivások történtek és történnének.

Egy szál cigány került elő, még pedig *Kórodi* Károly, a fejedelem udvari cigánya. Szólóban kezdte, aztán mellé telepedett a nagybögös, hanem alig vette észre *Nándor* ur, az igazgató, a boldogtalant, már feléje is vágott egy »Prince of Wales« pezsgőt. A bögös oldalugrott, a welsi herceg pedig a kályhán széjjel durrant. Az igazgató ur elérte célját — szólómuzsikánk lett; az egész Pharaóországért nem jött volna be több »roma« a terembe.

A cigány hallgatója — megbeszélte a sziveket. Ez most is bebizonyult.

Kellemes, csendes mulatozás keletkezett, egyik jobban érzékenyült el, mint a másik, — szóval kezdtem belátni az állapotok tarthatatlanságát. Meggyújtották a légszeszt, és ez a momentum eszembe juttatta, hogy hivatalos vagyok estére egy olyan disznótorra, a melyen nagy-nagy urak is lesznek jelen. Édes, boldogult apám ugyan a lelkemre kötötte, hogy ilyesmitől óvakodjam; mert, monda, nem jó nagy urakkal egy tálból cseresznyét enni, de

És mentünk; én előre, ő utánam; végre a külvárosban egy emeletes ódon ház előtt meg kellett állnom. A titokzatos hölgy szigorú tekintettel szólt:

— Itt menjen be uram; hátul az udvar felől lépjen be; de azért folyton nyomomban volt.

Követtem utasítását és a megjelölt helyiség ajtaját kinyitottam. Egy tompa durranás! . . . és utána egy féltucat torok csatakiáltása. Megdermedve álltam egyhelyütt s midőn felocsudtam láttam, hogy a durranást egy üveg pezsgő okozta, a csatakiáltást pedig a nyolcadik fejedelem jóbarátai, kik győngyöző, habzó, kristálykelyheikkel koccintottak azzal a nyolcadik fejedelemmel, kinek a névünnepe kedvéért gyűltek egybe.

— Na elhoztak te híres! — kiáltották körülöttem?

— Liszka! meghozta a kaviárt?

A titokzatos hölgy letette a bődönt a ház asztalára, és felém csókot hintve — megugrott.

— Istenem! ki ez a szép hölgy?

— Az első szobaleány, te bibast — monda *Nándor*, a sérvkötőgyár igazgatója.

A hír lesujtott, a bődönt pedig kinyitották, Körülnéztem. Söhajtottam!

Ennyi szép reményekre jogosító uriember, és ezek mind, de mind, éjjélig könyörtelenül be lesznek maszatolva!

a mohácsi járásban: Jagics József, Rüll Béla dr., Visy Lajos;

a pécsváradi járásban: Driesz Lajos, Gállos Ede, Horváth István;

a hegyháti járásban: Fenicy József, Kühnel Márton, Virágh Károly;

a szentlőrinci járásban: Benkő Gyula, ifj. Jeszenszky Ferenc, Mándi Béla.

A loávitó bizottságok elnökeit a közgyűlés választja, tagjait a főispán nevezi ki. A vármegye 5 kerületére elnökökül a következő bizottsági tagok választottak meg: A 37. sz. loávitó kerületbe Driesz Lajos; a 36. b. számuba Otócska Géza; a 34. számuba Mándi Samu; a 35. a. számuba Német Lipót és a 35. b. számuba Ország Lajos.

A lötenyészési választmányba elhalálozás folytán megüresedett egy tagsági helyre Fazekas Sándor sellyei lakos bizottsági tag választott meg. Végül

az állandó népnevelési bizottságba egy évig tartó mandátummal Mendl Lajos dr. és Krégy Ottó dr. választottak meg.

A nevekkel való variáció művelete ekként befejezést nyervén, áttértek a többi aprónak nevezhető tárgyra, amelyek jobbára községi határozatok, vagy számadások jóváhagyására vonatkoztak. Ezeket valamennyit az állandó választmány javaslata értelmében — amint annak idején közöltük volt — fogadták el, s ekként végére érve a tárgysorozatnak, a főispán a közgyűlést 11 órakor berekesztette.

Hirek.

Pécs, 1897. december hó 15.

A szives megtaláléhoz.

Te szives megtalálók faja,
— Mivel nem vagy kivessze még,
Repedt dudámba fujva be —
Egy dalt röptek im feléd.
Tegnap — Isten tudja — mi kinnal,
Egy cikket fabrikáltam én,
S míg a nyomdába ballagék
Hopp! Oda lett a közlemény!

Erre nagyképu kritikus ur,
Vackor-izü mosolyt ereszt,
És gúnyos hangon mondja: »Egy
Ostobasággal kevesebb!«
Kétségkívül a kritikus ur
Akademikus fő lehet.
De nekem kell a cikk, mivel
Az ujság csak cikkért fizet.

hát kérem, itt nem is lesz cseresznye. ha csak dunsztos nem, aztán meg hát — csak nem eszünk egy tálból?!

Megmondtam a fejedelemnek, hogy el kell mennem, sőt az igazgató urnak is megmondtam, aki meg arra határozta el magát, hogy velem jön és Kórodi Károlyt, a fejedelem hegedősét is hozza magával. Sikerült is elmennünk és sikerült is a halottas házat elérnünk a nélkül, hogy valami bajunk történt volna.

Fényes hölgykoszoru, diszes, magasrangu urak sokadalma. Kölcsönös bemutatkozás, — végre asztalhoz!

Amint én azt az ételekkel megrakott óriási asztalt megláttam, azt mondtam magamban:

— No dijnok most egyél!

Nem láttam, nem hallottam többé semmit. Ha kimpadra huznak, ha kerékbe törnek, nem emlékszem, hány óra hosszat ettem, de egyszerre csak fel kellett hagynom az evéssel, mert rémséges zaj keletkezett.

— Mi az? mi történt?

Kórodi felhagyott a szőlővel, ijesztő csend állt be.

Néhány szóval megmagyarázták. Nándor ur, az igazgató, ki átellenemben ült, szives részvétellel nézte, hogy mily jó étvágygyal fogyasztom az élémrakott étkeket.

Azért hát szives megtaláló,
Ha nálad az irka-firka
Soh'se zsenirozzon téged,
Hogy mit hebeg a kritika!
Hozd el csak s én megszorítom
A szives találó kezét,
Mert igaz: a kiadó ur
Cikk nélkül nem, — cikkért fizet.

Az is lehet, majd így kiált egy
Zseniális vicces gyerek:

»Bizonyára megvesz tőle,
Ha kóbor kutya leli meg!
De tudd meg szives megtaláló
Ha ilyent mondanak: nem csuda,
Avas vice ez, azért használja
Minden füles, minden buta!

Azért hát szives lábaidon
Hozd el a talált közleményt,
Ha nem használtad véletlenül
Szalonna takarni szegényt.
Ám, ha úgy van — miért ne volna?
Vigasztal engem a tudat,
Hogy rá akad majd egy tudós,
Ki műveim után kutat,

És ha majdan e derék tudós
Napfényre hozza cikkemet,
Amint tudósnaknál az szokás,
Igy fog méltatni engemet:
»Ó maga ugyan életében
Zsiros falathoz nem jutott,
De hátra hagyott kézírata
Szalonna-zsirba fulladott.«

Tüske Pál.

Napirend 1897. december 16-án.

Naptár: esütörtök, december 16. — Róm. kath.: Özséb. — Prot.: Albina. — Görög-kel. (dec. 4.) Borbála. — Zsidó: Kislev 21. — Nap kél 7 óra 28 perckor; nyugszik 3 óra 52 perckor. — Hold kél 11 óra 32 perckor éjjel; nyugszik 11 óra 10 perckor delelőtt.

Időjárás: hőmérséklet 4 Celsius fog meleg; légnyomás 753. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint enyhe, száraz idő várható.

Jótekönyű-nőegylet népkonyhájának megnyitása d. e. 11 órakor.

Színház: »Boccaccio«, operett.

— (A főispán Sásdon.) Báró Fejérváry Imre dr. főispán f. hó 18-án (szombaton) a délelőtti féltíz órai vonattal megy Sásdra, a hol a pályaudvaron a járás nevében Kiss Aladár főszolgabíró fogadja. A pályaudvarról bevonulás Sásdra, a hol Sásd köz-

Ettem: Paprikás csirkét, kolozsvári káposztát és rántott csirkét.

— Jaj de aranyos étvágya van! mondá. Azután ettem: pulykát, sült kalbászt, szüzpecsenyét és sódort.

— Na! ha ez nem fog neki megártani, akkor . . .

Azután ettem: kocsonyát mixed-pikles-sel, füstölt kalbászt tormával és pogácsát.

— Jesszusom! szisszent az igazgató ur. Azután ettem: Libamáját, véreshurkát és káposztás rétest.

Nándor ur homlokát a verejték verte ki. Azután ettem: Récét zeller salátával, rántott süllőt és krémes pitát.

Nándor ur a száját tátotta. Azután ettem: Nyulgerincet vajas patkókkal, egy egész foglyot és csokoládé kochot. Nándor ur még jobban tátotta a száját. Végül ettem: Rochefort sajtot, kaviárszeleteket és angolnát.

Nándor ur fulladozott. A házigazda most gyümölcsöt tétetett elém. Midőn kezdtem a nyolcadik fűrt kecskekebel szőlőt enni, miután egy levesestányér mandulát és mogyorót megettem — Nándor ur egyet kiáltott, aztán hirtelen leesett a székről.

— Orvost, orvost! segítség! kiabálták. Én is odamentem hozzá, hát kérem a száját nem volt képes becsukni; görcs fogta

ség nevében üdvözlí Dr. Stein Ferenc. Bevonulás után gyülekezés a járási főszolgabírói hivatalban, ahol a tisztelgések következő sorrendben történnek: a) Róm. kath. egyház; b) ág. ev. egyház; c) izr. hitközség; d) kir. járásbíróság; e) ügyvédi kar, közjegyző; f) járási jegyzők; g) tanító egyesület; h) járási közigazgatás. A tisztelgések után társas diszebed a sásdi nagyvendéglőben d. u. 1 órakor.

— (Beteg plébános.) Csernyi Gyula, dárdai r. k. plébános — amint már irtuk is — lába fájós ujját operáltatta. E műtét dacára az ujj egyre sebesebbé lett, olyannyira, hogy vérmérgezés allott be, amire a beteg plébános dr. Thürmann ezredorvost Eszékről és dr. Gonda háziorvosát hívatta, akik az ujját aztán amputálták. A beteg plébános helyettesítésére az eszéki zárdafőnök ment ki Dárdára, ki előreláthatólag a karácsonyi ünnepeket is ott töltendő.

— (Kinevezés.) Az igazságügyminiszter Horváth Miklóst a szegzárdi kir. törvénytörvényszékhez irnokká kinevezte.

— (A pécsi Polgári Kaszinó) az idei farsangon is rendez estélyeket. Ez estélyek január 15., február 1. és 19. napjain lesznek s mivel a kaszinó estélyei tavaly is felette látogatottak és igen sikerültek voltak, hiszszük, hogy a siker az idén még nagyobb lesz.

— (Uj beosztás a postán.) Kaffka József, a pécsi posta- és távirtdahivatal főnöke, a mai nappal lényegesen új és a közönség érdekeinek mindenben megfelelő beosztást létesített a postahivatal pénzfellevő osztályánál. A pénzfellevő osztálylyal egy teremben van most, kényelmes és praktikus új berendezéssel elhelyezve az utalvány fellevő és kifizető hivatal s naponként két tiszt eszközli a pénzküldemények felvételét és kifizetését. Az első emeleten levő külön helyiség beosztása már csak azért is célszerű, mert most már nem kell kereskedőinknek a földszintről az emeletre szaladgálniok, mikor a pénzfelvétel után pénzküldeményeiket is továbbbittatni akarták. Egy helyen van az egész pénzosztály, közönségre, hivatalnokokra nézve egyaránt kényelmes és praktikus berendezéssel.

el az inyszálait vagy micsoda, elég az hozzá, láttam, hogy baj van.

Megnyugtattam a közönséget; gyorsan elővettem egy névjegyet és arra felirtam, hogy mi a baj, a névjegyet aztán az igazgató ur szájába tettem, és hogy a novemberi szél ki ne fujja belőle a kártyát, a fogason lógó kabátomból kivettem a kapukulcsomat és nyomtatékul a névjegyre tettem. Midőn ezt megcselekedtem, Nándor ur fülébe kiáltottam, hogy most menjen egyenesen a kórházba, éjnek idején legbiztosabb és leggyorsabb segítséget ott lelhet.

Szomoruan intett, hogy megértette.

A házigazda meg én kikisértük az utcára, — aztán eltűnt az éj sötöttségében.

Nyomott hangulatban, nem igen voltunk soká inter pokula — tehát szedelődztünk. Mentem én is haza. Midőn a lakásomhoz értem eszembe jutott, hogy be sem mehetek a kapun, mert a kapukulcsomat az igazgató ur nyelvére raktam, — de azért kotorásztam zsebeimben és tessék! a kulcs mégis nálam volt. Bementem a lakásomba, és lefekvés közben tünődtem a kapukulcsom eme problémáján. De azért csakhamar elaludtam.

Másnap meglátogatott Nándor teljes egészségben, és halálkodott, hogy jó tanácsom következtében mily hamar megmenekült végze-

— **(Ritka jubileum.)** Ritka jubileumot ült ma városunk köztisztviselőiben álló polgára, *Sipőcz István* gyógyszerész. Gyógyszer-tára kétszáz éves fennállásának s új házának és a gyógyszer-tár újjáalakításának alkalmára előkelő társaságot látott házában, mely minde-nekelőtt szemügyre vette az új gyógytári be-rendezést s őszinte csodálatának adott kifeje-zést úgy a modern kivánalmaknak minden tekintetben megfelelő mintaszerű berendezés, mint a felszerelésnek komoly művészi koncepciója és sikerült kivitele fölött. Majd az új, palotaszerű épület első emeleti termeiben dú-san terített asztalokhoz ült a meghívott társa-ság, a melynek soraiban ott láttuk városunk nagytekintélyű orvosi karát csaknem teljes számmal, élükön e karnak köztisztviselőiben álló nesztoraival, *Höbbling Miksa* és *Pasitzky Ede* orvostudorokkal, *Opris Péter* posta- és távirda-igazgatót, *Duka Achill* műszaki tanácsost, *Kindl József* kölcsönös segélyegyleti igazgatót, *Vas-zary Gyula* rendőrfőkapitányt, *Szikorszky Tá-dét*, a Zsolnay-gyár művészeti igazgatóját, *Schlauch Imre* építész, *Hoffmann Lajos* butor-gyárost és másokat. — A gazdag menü hatodik fogásánál szót emelt *Hauser* vasuti főfel-ügyelő, a házigazda veje s a vendéglátó család nevében üdvözölte erre a ritka és a családra oly örvendetes alkalomra egybegyűlt társaságot, mire a vendégek nevében *Czirer Elek* dr., városi tisztviselő válaszott, ecsetelve ennek az ünnepségnek valódi jelentőségét. Már az is ünnepségre méltó alkalom, hogy oly nevezetes egészségügyi tényezőnek 200 éves fennállásáról van szó, de emeli ezt a jelentőséget az a kör-ülmény, hogy ennek a gyógyszer-tárnak, a melyet a most élő nemzedék legidősbjei is már gyermekkorukban mint »ó-patikát« ismertek, olyan tulajdonosa van, aki a leglelkismerete-sebb és leggondosabb vezetéssel méltán vivta ki a nagy közönség feltétlen bizalmát. A mi-kor ez a tulajdonos most díszes, új házában a modern kornak megfelelő új berendezést adott régi híres patikájának, szívből kívánja, hogy ennek gyümölcsseit családja körében még sokáig jó egészségben s megelégedéssel élvez-hesse. Szóltak még ezenkívül *Löwy Lipót*, *Vaszary Gyula*, *Kindl József* s többen, éltetve a vendégszerető házigazdát, az új ház és pa-tika tervezőit. *Záray Károly* és *Majorossy Imre* polgármester Aradról üdvözölték távirati-lag a jubiléus házigazdát s *Lenkey Lajos* felolvasta Záraynak ez alkalomra írt szellemes felköszöntőjét. A társaság a vendéglátó család

tessé válhat bajától. El is mondta a gyógyít-ás mikéntjét.

— Először franciakulcsal kezdték a számat rángatni, — nem használt. Aztán próbálták a fejemet csizmahuzóba préselni — nem ment; akkor aztán az egyik fidélis al-orvos azzal csábított, hogy azt ígerte, ha a »Bűvös vadász« nyitányából az első nyolc taktust elfütyölöm, fizet tiz üveg »Princ of Wales« pezsgőt a Dollingernél. Hát erőlködtem nagyon, — de nem sikerült. Végül egy másik orvos kerített valahonnan egy üveg postavölgyi sillert, és abból aztán egy pohárral a torkom-ba öntöttek . . .

— Brrrr!!! juj, de komisz — ezt mondtam, és egészséges voltam.

— Bravó! kiáltottam. Hála Isten kedves barátom, hogy csak meggyógyultál.

Harmadnap beállit hozzám Postás Sándor földbirtokos ur kétségbeesett arccal és panaszkodik, hogy mily nagy bajt szereztem neki.

— Már mint én? tamáskodtam.

— Igen hát, te! Mi a fity-fenének irsz te más becsületes ember névjegyére levelet a kórházba. A Nándor operációjának árát, tizenöt forintot rajtam akarta a kórház behajtani. A feleségem erősen hiszi, hogy beteg vagyok; azt hajtogatja, hogyha tudta volna, hogy ilyen beteges ember vagyok, nem jött volna hozzám feleségül, — az ő hozományával kapott volna kifogástalan egészségű férfit akár ezret minden ujára.

lekötelező szívélyessége által lebilincselve la-punk zártakor még kedélyes együttlében foly-tatta a jubiléus mulatozást, amelyről az utó-kor emlékezetére jegyzőkönyvet is vettek fel s a hangulat kedélyes voltát a jelen voltak aláírásaikkal is igazolták.

— **(Az első ebéd.)** Holnap (csütör-tökön) délelőtt 11 órakor nyílik meg a jó-tékony nőegylet népkonyhája a Mathessa-féle intézetben. Holnap lesz az első ebéd, bekez-dése annak a jótékony sorozatnak, mely-ben a jó szívek részesítik a nőegylet útján a szegény embereket, elhagyatott özvegyeket és árva iskolásgyermeket, mikor a téli időszak alatt ellátják őket meleg étellekkel. Holnap a népkonyha-bizottság már délelőtt 9 órakor készenlében lesz a színhelyen és fogadja a népkonyhába felvett szegényeket, hogy egy hosszú, hideg évszakra át meleg pihenőhelyet és tápláló étkeket adjon nekik, ezzel szolgálva a jótékony cél oltáránál.

— **(Agyonütötte a fa.)** Tegnap délután a rácpetrei határban halálos baleset történt. A németpalkonyai uradalmi erdőreszen *Regert Ádám*, *Regert János*, németpalkonyai lakos 20 éves fia, fát fűrészelt, mikor is a fa felbillent és állát összezúzta. A szerencsétlen fiatalember a helyszínen, rövid kínlódás után meghalt s halva vitték haza atyja lakására.

— **(Ügyes fogás.)** A Szarvas-féle korcsmában pár nap óta egy erdélyi vásznat és szőnyeget áruló nő volt megszállva. Ugyan-ott szolgál *Gerlice Anna* nevű leányzó, a ki-nek ma reggelre összes ruhaneműi eltűntek. Nem lophatta pedig el más, mint az erdélyi asszony, aki reggelre szó nélkül odább állt a korcsmából. Rendőrségünk a nyomozást meg-indítván, megállapította, hogy a koronában négy ilyen erdélyi asszony van megszállva, a kik ma Pécsváradra mentek s onnan este fognak hazatérni. Természetesen intézkedés történt, hogy illő módon fogadják őket a rend-őrök és a tolvajt, ha köztük van, kiválasz-szák közülök. Délután azonban távirat jött *Nieszl* pécsvárad-i csendőrszervezetőtől, hogy ott *Lakatos Ilona*, erdélyi illetőségű nőt letar-tóztatták, ki a nála talált lopott tárgyakról beismerte, hogy azokat Pécsen a Szarvas-féle korcsmában lopta. Az ügyes fogás folytán tehát megvan már a tolvaj, akit most a rend-őrség vesz majd pártfogásába.

— Ne félj semmit majd eligazítom.

Negyednap jön hozzám borus arccal *Kóródi Károly*, a cigány kollegám és keserű szemrehányásokkal illet, hogy mit csináljon — a felesége el akar válni tőle, mivelhogy a kórházból az ő kapukulcsát visszaküldték.

— Hát hogy tudták a kórházban, hogy tied az a kulcs?

— Hogyan? Mikor a »Kópitcz« lakatos rácifrázta a nevemet; — iszen huztam is neki érte szép nótákat mikor még legény volt.

— Ja?!

— Hát!

— Na druzám ne félj, majd eligazítom a bajodat. Más bajod nincs?

— Nincs bizony! Hanem ha megmon-danád tekintetes uram, mi a fránya ez, amit a nagyságos igazgató urtól kaptam ajándékba. Ez ni!

Kóródi valamit kicsavart egy papirból.

— Ez? hát ezt bizony a keztyűs job-ban megmondhatja mint én, — ahhoz menj.

Kóródi elment. S most, olvassák el az érdekeltek eme tárcámat, tiszta igazság van benne, és azért is íródott, hogy ne gyanu-sítgassák hű és jóra való férjeiket, mikor az én szélességem volt az okozója a leirt kelle-matlenségeknek.

Úgy-e megbocsátanak nekem is?!

Tihanyi Károly.

— **(Himen táblájáról.)** Hogy az Advent közepén járunk, mutatja ezt az anya-könyvi hivatalnak házassalándók kihirdetési táblája is. Kevés az új jegyespár a táblán; kevés, mert hiszen még messze van a farsang, mikor majd szabad lesz ismét a házassaladás egyházilag is s régi jó szokáshoz hiven főként alá kerül sok-sok eladó leányzó s a férfi kö-telesség bilincseit veszi fel a most még sza-bad férjjelöltek serege. Addig még elég idő van arra, hogy a drót alatt a törvényesen megkivánt időt eltöltse a jegyespárok hirdető cédulája, s legfeljebb egy-két türelmetlen sze-relmepár neve kerül most a drót alá, a hol e héten csak a következő új jegyespárok ne-vei olvashatók:

Jerics Vince, rk., Pécs — *Pretz Mária* özv. *Schiller Józsefné*, rk., Pécs;

Csúti Ferenc, rk., Endrőc — *Katalin Janka*, rk., Pécs;

Birge József, ev. ref., Pécs — *Nagy Julia*, ev. ref., Pécs.

— **(Esküdtek névlajstroma.)** *Egry József* elnöklete alatt az esküdtszéki tagok névlajstromának egybeállítására kiküldött bi-zottság Pécs város esküdtszéki képességgel bíró polgárainak a jövő évre szóló névlajstro-mát folyó hó 21., 22 és 23-ik napján köz-szemlére teszi ki a városi aljegyzői hivatalban. E napokon délután 3—5 óráig mindenki be-tekintetheti a lajstromot s az ellen a törvény értelmében felszólalhat.

— **(Hálás vendég.)** Egyik sziget-i-országuti kis korcsmába tegnap este későn egy fiatal leány állított be. Pellérdi illetőségűnek mondta magát s mutatott egy idézést is, hogy mára a bíróság elé citálják tanunak. Éjszakai szállást kért hát és kapott is. Egy külön kis szobácskában fektették le s még azt is meg-hagyta, hogy reggel jókor felkeltsék, mert neki már nyolc órakor a bíróság előtt kell lennie. Fel is keltették — volna, ha ágyában találják; de nemcsak ő nem volt ott, hanem a vánkos és paplan sem, melyeket magához véve az ab-lakon keresztül megszökött reggelre, még csak meg sem köszönve az éjjeli szállást és enge-délyt se kérve, hogy az ágyneműt magával vi-hesse. Most keresik a hálátlan vendéget, a kiből, úgy látszik, valami ügyes szelhámos csaló nőt keritenek majd kézre, ha ugyan el birják fogni valamikor.

— **(A karácsonyfák passzusa.)**

Igy karácsony közeledtével egész külön piaca van Pécsen, a városházával szemben, a karácsonyfának. És veszik jó pénzért a szép tülevelű fákat, mert hiszen még a legszegényebb szülőnek is jól esik, ha karácsony estéjén lobogó gyertyácskák fényével övezett karácsony-fát mutathat gyermekeinek. Eszerint aztán nem is éppen rossz üzlet a karácsonyfával való kereskedés s megesik, hogy a kinek magának nincs ilyen tülevelű, eladni való, elegendő fája, az éjszakánként kivágja a másét, a mint meg-történt már az is, hogy a sétatér fái közül is kivágták a legszebb fenyőket még ma is ismeretlen tettesek. Ennek elejét veendő, most a főkapitány rendeletet bocsájtott ki, hogy a piacra csak származási bizonyítvánnyal el-látott karácsonyfák bocsájtandók, vagyis az árusoknak előjárásági bizonyítvánnyal kell igazolniok, hogy hol vették a fenyőfákat. A kik ilyen bizonyítványt nem tudnak felmutatni, azoktól a rendőrség a karácsonyfákat elkobozza.

— **(Szünik a sertésvész.)** Tolna-megyében szintén szünőfélben van most már a sertésvész, bár még korán sem mondható a járvány teljesen megszüntnek. Legújabbán Ó-Dombóvár községet oldották fel a zárlat alól, mivel ott a sertésvész megszünt.

— **(Megszökött örült.)** A kapos-vári elmebeteg kórházából egy örült meg-szökött; az ebédlő ablakrácsát feszítette ki s azon át ugrott le a félemeletről. Ez az elme-

beteg egy kereskedelmi ügynök, ki még szabadon volt, huszártiszti egyenruhában többféle szélhámosságot követett el; miután rajta az elmebetegség tüneteit észlelték, megfigyelés végett a lipótmezei tébolydába dirigálták, onnan került Kaposvárra. A szökevénynek még nem jött nyomára a rendőrség.

— **(Halálozás.)** *Barabás Róza*, életének 70-ik évében, tegnap este, meghalt. Temetése holnap (csütörtökön) délután 3 órakor lesz az apáca-utca 4. számú házból a budaikülvárosi temetőbe. Lelkiüdvéért az engesztelő misét f. hó 17-én fél 9 órakor tartják a belvárosi templomban.

— **(Katonai felülvizsgálatok.)** A vármegyénkben szokásos katonai felülvizsgálatok határnapjait a honvédelmi miniszter a következőkben állapította meg: január 11., február 10., március 4., április 4., május 10., június 7., július 13., augusztus 3., október 13. és 26., november 10. és december 6. A felülvizsgáló bizottság elnöke a főispán; helyettes elnöke *Sey László* kir. tanácsos, nyugalmazott megyei árvaszéki elnök lesz.

— **(A pálinka.)** Ma reggel a siklósi-utca végén egy embert találtak eszméletlen állapotban. A feje be volt törve és a megfagyott vérben feküdt, melyből mikor felemelték, ott maradt nagy tarkoponyájának lenyomata a fekete, piszkos vérben. Nagy nehezen eszméletre bírták téríteni s úgy vezették be a városházára, a hol azonban arról, hogy mi történt vele, nem tudott beszámolni. Csak arra emlékezett, hogy az éjjel alaposan bepálinkázva indult hazafelé a vashámborba, de csak mikor

felébresztették, akkor tudta meg, hogy még se ért haza. A pálinka verte le a lábáról, mialatt egy párszor olyan erős érintkezésbe jött a feje a földi rögökkel, hogy be is törött. Így elcsigázva dőlhetett le az utca végén, a hol reggel ráakadtak. S még szerencséje, hogy nem volt nagy hideg az éjjel, mert különben ott fagyott volna meg az uton, hiába tüzelt benne a sok pálinka.

— **(A tanítónők estélye)** iránt nagy az érdeklődés. A múlt évben elért nagy sikeren felbuzdulva a tanítónők egylete saját alapja és a Vörösmarty szobor alapja javára rendezi az idén felolvasó estélyeit s a rendezésre kiküldött *Futima Sarolta* polgári leányiskolai és *Borsyné Anna* népiskolai tanítónők tapintatos fáradozása által a siker már előre biztosítva van, amihez az egylet buzgó elnöknőjének *Wiesner Rajmárné* urnőnek fáradozása is hozzájárul. A szombati estélyre jegyek előre válthatók a Domján és Valentin-féle könyvkerekedésekben.

— **(Meddig aludjunk?)** A tapasztalat erre a fontos kérdésre azzal felel, hogy a 2 éves gyermekeknek 18 órasi alvásra van szüksége, a 3—5 éves gyermekeknek 14 órára. 6—8 éves gyermeknek elég, ha 12 óráig alszik, azután a felnőtt koráig 10 órasi alvásra van a gyermeknek szüksége. A felnőtt ember általában véve 7 órasi alvással beéri. Mentül fejlettebb az agy tevékenysége, annál kevesebb alvásra van szükség. Bizonyos vadnépek, mint a papuák vagy bushmanok azonnal alszanak, mihelyest nincs más dolguk. Alszanak állva, fekve, fához támaszkodva. A napnak több mint felét elalusszák. A parasztok többet alusznak, mint a városok lakói, a hüllyék

nagyon sokat alszanak. Napoleon és Kant 4—5 órát aludtak naponta. Göthe, Schiller Nagy Frigyes, Humbolt és Mirabeau idősebb korukban 2—3 órasi alvással is beérték. Vanak persze kivételek is, így Mooire francia matematikus 80 éves korában napi 20 órát aludt. Két amerikai orvos kiakarta puhátolni, hogy meddig képes az egészséges ember álom nélkül kitartani. Az eredmény az volt, hogy négy nap és három éjjel bírták ki egyfolytában virrasztva; tovább nem folytathatták, mert annyira elgyengültek, hogy életük is veszélyben forgott. A harmadik átvirrasztott éjszakán ütérük már nagyon lassan vert és testük hőmérséklete a minimumra szállt le, de egy álomban eltöltött éj mindkét orvost talpra állította. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy legjobb éjjel előtt lefeküdni. Az alvásnak ez a része a legegészségesebb. Este tizkor lefeküdni de tölkelni napfölkeltel előtt, vagyis télen többet aludni. A gyermekeknek 8—9 órakor kell lefeküdni. Csukott szájjal aludják az ember és orrán át vegyen lélekzetet.

Ezüst és chinaezüst étszerek, gyűrűk, órák, monogramok megvadását, mindennemű vésnői munkát, bélyegzők, pecsétnyomók és kautsuk-bélyegzők kiállítását meglepő szépen és jutányosan megszámítva végzi Schönwald Imre vésnök és ékszerész Pécsen, Király-utca Hattyu-épület.

Az egerághi kirohanás epilógja.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1897 december 15.

Az 1896. évi őszi képviseléválasztások alkalmával Egerághon lejátszódott azon esetenek, hogy *Brázay Kálmán* programbeszéde megtartásakor *Kossuth Ferenc* szónoklatát a

kérdezni szeretnél tőlem, de mért nem mondom meg hát, mi fekszik a sziveden?

— Nem hiszem, hogy ez a legkisebb különbséget idézhetné föl — felelte a leány szenvedélyesen. Igen, én már szólni is akartam neked, mert régen észrevehetted volna, ha nem vagy vak. Nem vetted észre, hogy a vendégek milyen különös mosolylyal néznek reánk, ha közbük lépünk és azonnal suttogni kezdenek, hogy ne halljuk, mit beszélnek rólunk a mi környezetünkben. Hallgass tehát rám, hogy mit mondom: Field Duncan nem szereti azt a leánykát, akinek a kezét megkérte. A legközönyösebb vőlegény sem viselkedhetnék hidegebben. De mondják azt is, hogy a legmélyebb és leghűbb szerelemmel csüngők rajtad, de viszonzás nélkül. Mondd hát, hogy ez hazugság. Ugye szeretsz te engem? Mondd hát!

— Szentséges ég! — kiáltott föl Duncan — hát csakugyan merészkednek ilyesmit beszélni? Soh'sem hittem volna, hogy az én viselkedésem a legkisebb szemrehányásra, vagy csak barátságtalan gondolatra adhatna okot.

— Mondd csak Duncan, szeretsz te engem? A kétségbeesés csaknem örültté tett már.

Könyörgött a nézésével s csókra termett ajkaival, s Duncan nem lett volna férfi, ha ellen tudott volna állani, különösen, hogy joga volt a gyöngédségre, miután a kezét megkérte. A leány szemében leirhatatlan szenvedélyessége ragyogott, ami szinte megzavarta az esztét. Hangjának a szilajsága pedig megrémítette. Mit is kezdjen ezzel a balga leánnyal? Duncan most már nem tudta, mitevő legyen.

Megölelte a karjával és megcsókolta. Tudta, hogy Léna csupán ezt akarta és ezt is várja tőle.

saságában láttam, hogy nagyon veszedelmes dolog így szeretni. Léna szerelme pedig veszedelmes.

— De ne beszélj ugyan így — vágott közbe Enid. Te valóban megijesztesz engem. Félek, hogy ha rátekintek, mindig a te szavaidra fogok gondolni és a veszedelmes szerelemre.

Még valami halk megjegyzést tett miss Stanhope, de azt már Léna, aki a szőlővenyigék mögött állott, nem hallotta. Azután tovább mentek mind a ketten, míg Léna meredten állt ott még magában. Reszketett a fölindulástól, mert most az igazat hallotta s nem akarta hinni mégsem, hogy úgy volna. Tehát Duncan, aki nemsokára a férje lesz, nem szereti.

Észrevette ezt már ő is, hogy csupán azért kérte meg a kezét, mivel haldokló édes anyjának ígéretet tett.

Minden szó, ami az előbb elhangzott, mélyen a szívébe nyilallott.

— Még a vendégeim is észreveszik a hidegségét — kiáltott föl keservesen kacagva. Egymásnak beszéltek, hogy Duncan nem szeret engem, akinek a lábánál a hódolók egész tömege letrengett. Minden szavamban, minden tekintetemben megnyilatkozott a szerelmem, de hiába, mert forró pillantásaim nem melengették föl hideg szívet.

Vad szenvedélyességgel akart fölkiáltani, mikor eszébe jutott a véletlenül végig hallgatott tárgyalásnak az a része, hogy Duncan egy virágot megcsókolt és ugyanekkor gyöngéd szavakat susogott. Jól tudta, akárcsak azt is megmondták volna neki, hogy ez a virág Meadows Madgera emlékeztette.

Látta a napfényt ragyogni a fákon és virágokon, látta a szökőkút vizét a magasban szétszóródni és alá-

Vajay István pártja s annak egyik főharcosa, Rathmann Boldizsár, egerághi segédlelkész, megzavarta s addig befejezni nem engedte, míg a segédlelkész csendőrök nem kísérték el a helyszínéről, — az utójátéka ma játszódott le a pécsi kir. törvényszék előtt.

A pártoskodás miatt felizgatott nép kedélyében, illetve a Brázay-pártiaknál, erős nyomokat hagyott hátra Rathmann Boldizsárnak eme viselkedése s különösen a Brázay-párti asszonyok voltak ingerültek ellene. Közöttük főképp két fiatal menyecske, Karácsony Ferencné szül. Decsi Róza és Süle Józsefné szül. Bóli Róza beszéltek uton-utútlén a segédlelkészről nem a leghizelgőbben. Viszont a Vajay-pártiak az ő pártjára keltek s elmondták úgy neki, mint az esperesplébánosnak, hogy a két menyecske miket beszél s hogy türheti ő ezt el.

Igy történt aztán, hogy az egerághi templomban 1896. évi október 25-én tartott vasárnapi mise után, mikor a sekrestyében kivonuló nép közt ott volt a két menyecske is, Rathmann Boldizsár, aki a misét végezte s még a hosszú fehér ingben volt, a két menyecskét kérdőre vonta s e szavak kíséretében:

— Ki vagyok én? — Karácsony Ferencné karon ragadván, hátba és mellbe ütötte, Süle Józsefnének pedig az állát ütötte fel és szintén hátba vágta.

Ennek persze a sekrestyében levő nép egyrésze, a Vajay-pártiak helyeslőleg örült, de a másik rész megbotránkozott és az esetenk nyomban hire ment. A két menyecske atyja, Decsi János és ifj. Bóli István, másnap a pécsi járási főszolgabirónál jelentést tettek az esetről és így került a segédlelkész vallás elleni vétség miatt a törvényszék elé s jogérvényesen vád alá is helyeztetvén, ma tartotta meg ügyében a végtárgyalást a bíróság.

A végtárgyalást Göbel Gyula, törvényszéki bíró, mint elnök vezette, szavazó bírák voltak Koszér János és dr. Porges Miksa, törvényszéki bírák. A vádat Nagy Géza dr. kir. alügyész képviselte; a védelmet Bodó Aladár dr. vitte; a panaszosokat Toldi Béla, dr. képviselte s jegyzőkönyvvezető Szöllösy aljegyző volt.

A végtárgyalás délelőtt 10 órakor kezdődött a

panaszosok

kihallgatásával.

Karácsony Ferencné szül. Decsi Róza előadja, hogy abból az esetből kifolyólag, mikor a vádlottat a programbeszéd színhelyéről a csendőrök szuronyok között kikisérték, ő azt mondta róla:

— Kellott ez annak a néplázító papnak!

És a segédlelkész a következő vasárnapi mise után, mikor ők a sekrestyén át kivonultak a templomból, a fehér misemondó ruhában elébe állt ezen szavakkal:

— Ki vagyok én?!

S hátba csapta az öklével, majd mellére ütött. A nép ezen felzudult s látták ezt mind a kilenc község lakosai, kik a templomba járnak s legfőképp az egerághiak és herendiek, kik régi szokás szerint a sekrestyén át szoktak távozni a templomból.

Az esetről jelentést az apja tett a szolgabiróságnál; de panaszát ő is fenntartja és vádlott megbüntetését kívánja.

Süle Józsefné szül. Bóli Róza, áldott állapotban volt s nagyon megijedt, mikor a vádlott elkapta a kezét és felütötte az állát, majd mellére ütött. Nem tudja, mért tette ezt vele a lelkész s azt mondta neki nagy ijedten:

— Ne bántson a tisztelendő ur, én nem bántottam, nem sértettem meg magát.

Helyette az apja, ifj. Bóli István tette meg másnap a feljelentést a lelkész ellen, de ő is fenntartja panaszát s a vádlott megbüntetését kívánja. A nép zugott, de mert nagyobbára Vajay-pártiak voltak a sekrestyében, ilyen szavak hallatszottak:

— Ugy kell nekik! Ússe a Brázay disznait! Még többet is érdemelének!

A vádlott.

Következett ekkor Rathmann Boldizsár, jelenleg magyarszéki plébános, kihallgatása.

A vádlott azzal kezd, hogy soha életében bíróság előtt nem állt s így nagyon elfogult. Nézete szerint hivei, Bóli Róza és Decsi Róza, szentségtörést követtek el, mikor őt gyalázták és pellengérré állították a hivek előtt.

— Kanásznak való ez, nem papnak! Kutyanak parancsol, nem nekünk!

Ilyen és ehhez hasonló sértő kifejezésekkel illették nemcsak Egerághon, de leendő hivei közé tartozó több mánfai asszonynak a pécsi piacon így gratuláltak az új papjukhoz:

— Most kaptok csak egy goromba papot! Jaj lesz nektek!

Ezekről hozzá és az espereshez folyton hozták a híreket a hivek, hogy miért türik ezt el?

Mikor ő az eset napján misézett, a két menyecske az oltárhoz közel állván, valahányszor ő a hivek felé fordult, azok a szemébe nevettek.

A misét elvégezvén s a miseruhát levétvén, mikor az egerághi és herendi hivek, mintegy 15-en, a sekrestyén át kivonultak, az egymás mellett haladó két menyecske elé lépett s kezeiket megfogván, atyai hangon feddette meg őket a következőleg:

— Hat ti vagytok azok a jó menyecskék, jómadarak, a kik engemet gyaláztok? Azt érdemeltem én töletek, a ki kilenc éve

zuhogni újra a medencébe, hallotta a madárcák kedves énekét. De Stanton Léna előtt ezen órától kezdve a nap elvesztette a ragyogását, a virágok már nem viritottak oly szépen, a madarak nem daloltak olyan meghatóan, mint azelőtt. Mintha elveszítette volna minden érzékét az öröm iránt.

A jó és a rossz küzdötték ezen órában a nehéz küzdelmüket a szép, de önféjü örökös nő szívében. Szenvedélyessége e pillanatban teljes erővel föltámadt s egész lényé megváltozott.

— Pedig én minden áron azt akartam, hogy szeressen vagy meghalok — kiáltott föl izgatottan. A szerelme után vágyakozom s legyen is az az enyém. Esküszöm, hogy mindent odaadnék azért.

Szinte ijesztő volt most az izgatott leány arca, melyről a nagy szenvedélyesség tükröződött le.

E pillanatban a távolban porfelhőt látott emelkedni. Tudta, hogy Duncan van hazatérőben, de azért az arca nem lett rózsapiros, mikor arra gondolt, mit beszélt miss Stanhope róla. Azt akarja, hogy a felesége legyen, de a szerelmének nem adta még tanujelét, hanem inkább azokat a rongyos utszéli virágokat csókolgatja.

Az arcát figyelte, mikor egyre közelebb érkezett. Szép, nyugodt és megnyerő volt. Az egyik kezét a tüzes paripa nyakán nyugtatta, a másikkal pedig, mikor megpillantotta Lénát, a kalapját emelte meg és szívélyesen köszönt neki.

Oly csinosnak és jókedvűnek látszott, hogy Léna talán elfelejti a boszankodását, ha ekkor a kalapja mellett meg nem pillantja a mezei virágot.

Ez a pillantás elég volt arra, hogy a szeméi a

csillogásukat elveszítsék és az üdvözlő mosoly eltűnjék az arcáról.

Duncan leugrott a nyeregből és gyorsan hozzá lépett, majd meglepetten tántorodott vissza.

— Mi történt Léna? kérdezte elcsodálkozva.

— Semmi — felelte a leány, boszankodva nézve a Duncan virágait.

— Néhány óra előtt, mikor eltávoztam tőled, még boldognak és vidámnak láttalak. Most sápadt és lehangolt vagy, csodálatos tűz ég a szemeidben, még a hangod is elveszítette a szokott lágyágát. Mi történt?

Léna fölemelte a fejét. Furcsa feleletet adhatott volna, de nem szólt.

— Éppenséggel semmit. Talán a tavaszi nap, melegebb van a szokottnál, s ez kifárasztott. Ez az egész.

— Te nem vagy az a Léna, aki engem megcsókolt, mikor kilovagoltam — jegyezte meg Duncan. Mióta ezt a házat elhagytam, valami közénk lépett. Mi történt veled kedves Léna?

A leány szerelem és a büszkeség vegyes érzelmeivel nézett rá, s ez a tekintete nagyon megnyerő volt.

— Valószínű lehet, hogy egyáltalán valami közénk léphessen? — kérdezte.

— Nem, legalább én nem hiszem — felelte Duncan zavarodottan.

— No hát akkor mért gondoltál ilyesmire?

— Mert annyira megváltoztál Léna. Talán sohasem fogom megtudni az okát, hogy mért változott meg az irántam való viselkedésed, de mindig hinni fogom, hogy az ok engem illet. Ugy nézel rám, mintha valamit

és három hónapja vagyok papotok?! Szégyeljétek gyalázatosak magatokat! Sajnálom, hogy tanítványaim voltatok az iskolában; hát ilyenre tanítottalak én benneteket?!
Ekkor, kezüket fogva, elhárította őket maga elől, elutasítva azokat magától. A nép helyeselt, hogy még többet érdemeltek volna, a két menyecske pedig a sekrestyéből kilépve már nevetett és ismét gyalázó kifejezésekkel illették. Ő nem ütötte meg egyiket sem. A sértő kifejezéseket a panaszosok mondták róla a nép között, mit neki hírülhoztak a hívek. Ő csak egyszer hallotta, hogy Decsi Róza a paplak előtt elmenve, mondta:

— Ez a pap kanásznak való!

Egerághról való áthelyezése ez esettel összefüggésben nincs; neki újévkor kellett volna a plébániát elfoglalnia, de a plébános beteg lévén, hamarabb kirendelte helyettesnek az egyházmegyei hatóság.

Vádolt védelmére felhossa, hogy ő lelkipásztori jogát és kötelességét teljesítette, mikor panaszosokat megdorgálta. Egyházmegyei gyakorlat szerint a sekrestyében, — mely különben nem tartozik az istentisztelet színhelyéhez, az csak előkészületi hely és mellék-helyisége a templomnak, — a lelkészek megdorgálhatják, rendreutasíthatják híveiket, ha azok nem jól viselkednek. Ő tehát nem követett el vallás elleni vétséget, sőt szükséges lelki intézkedést teljesített az arra kijelölt helyen.

Be is csatolja a püspöki hatóság dekretumát, mely szerint a sekrestye csak mellék-helyisége a templomnak s ha a lelkész ott híveit megintja, a vallást ezzel nem sérti meg. Csatolja továbbá Schell Antal, egerághi esperes bizonyítványát, hogy ő kilenc évi és három havi egerághi segédlelkészkedése alatt a hívekkel mindig gyengéden, lelkiatyailag bánt. A panaszosok az egyházmegyei hatóság előtt panaszt nem tettek s akik tanúi voltak a dorgálásnak, azok mind helyeselték s azt mondták, hogy még többet is megérdemeltek volna a megdorgált menyecskék.

A szembesítésnél a panaszosok megmaradnak állításuk mellett, elmondják, hogy azért haragudott rájuk a vádolt, mert apjuk Brázay-párti volt s ők a gyalázó kifejezéseket sohasem használták. Viszont a vádolt is megmarad előadásánál.

A tanuk.

Tizenkét cifra rokolyába öltözött, fiatal egerághi és herendi asszony teszi ki a tanuk nagyobb részét s férfit, a panaszosok atyján kívül, csak egy-kettő van.

Kis Péter Józsefné szül. Kovács Katalin látta, mikor hátba ütötte a vádolt a panaszosokat. Hogy miért, nem tudja; azt se hallotta, mit szolt hozzájuk.

Vádolt a szembesítésnél tagadja tanu vallomásának valóságát.

Nem úgy van! Mondja s ez a megjegyzése a többi terhelő tanu vallomására is.

Tibor Juli, Juca Imréné szintén látta pedig, hogy egymás után hátba ütötte a lelkész a panaszosokat. A hosszú fehér ing rajta volt még vádlaton. Mi volt az oka az esetnek, nem tudja; azt sem értette, mit mondott nekik.

Gombos Róza szintén bent volt a sekrestyében és látta, mikor panaszosokat a vádolt hátba ütötte.

Bölcskei Róza ugyanezt tudja, hogy mit mondott azonban a lelkész a panaszosoknak, azt nem hallotta.

Nagy Róza nem tud a sekrestyében történetekről semmit, de azt tudja, hogy Decsi Róza a lelkészt becsmérelte.

Bölcskei Juli szintén hallotta, mikor Decsi Róza a plébánia előtt simfölte a segédlelkészt.

Józsa Györgyné hallotta a vádlottra mondott kifejezést, hogy ez nem pap; a kutyának parancsol.

Ifju Nyul József a templomból kijövet, hallotta, hogy a panaszosok gyalázták a lelkészt.

Joó Katalin szintén hallotta ezt.

Karácsony Györgynek tudomása van róla, hogy panaszosok kanásznak mondták a papot.

Márton Katalin látta a sekrestyében, a mint a lelkész a panaszosokat válluknál fogva magától eltolta.

Nagy Katalin hallotta, a mint piron-gatta vádolt a panaszosokat, hogy hiába volt vallástaniójuk, mégis így gyalázzák őt?

Bölcskei Erzsébetnek tudomása van róla, hogy Decsi Róza kanásznak nevezte vádlotat.

Koller Ilona Nagy Istvánné látta, mikor válluknál fogva eltolta magától a lelkész a panaszosokat; azt azonban nem látta, hogy megütötte őket.

Az ítélet.

A bizonyítási eljárás ezzel befejeztetvén, következtek a vád és védbeszédek.

Nagy Géza dr., kir. alügyész, a bizonyítási eljárás alapján fenntartja a btk. 191. §-ába ütköző vallás elleni vétség vádját s kéri a vádlotat a tulnyomó enyhítő körülmények tekintetbe vételével — ebben bűnösnek kimondani és büntetni.

Bodó Aladár dr. védőbeszédében védence büntelenségét hangoztatta, konstataálva, hogy nem követett el vallás elleni vétséget, sőt még egyéb tettlegességet sem s panaszosoknak legfeljebb becsületsértésért lehetne vádjuk, de ez sem találna kellő beigazolást. Mégis ha védence a vallás elleni vétségben mondatnék ki vétkesnek, ő a btkv. 142. § alapján vizsonváddal él panaszosok ellen és az esetleges becsületsértésre tekintettel, a 274. § alapján erre nézve is vizsonvádat emel.

Az ítéletben az elsőrendbeli vizsonvádelelési jognak elévülését a másodrendbelire nézve pedig közvád hiányát mondta ki a bíróság és vádolt bűnösségét a vallás elleni vétségben megállapítva, őt — az enyhítő körülmények figyelembevételével — tíz forint fő- és öt forint mellék büntetésre ítélte.

Az ítélt — kit különben annak idején a törvényszék nem is helyezett vád alá, de a pécsi kir. ítéltábla az elsőbíróság felmentő végzését megváltoztatva, elrendelte vád alá helyezését — megnyugodott az ítéletben s ellene a védő sem apellálván, a közvádoló és a panaszosok szintén tudomásul vevén, — az ítélet jogerőssé is lett.

Művészet, irodalom.

○ **Kék asszony.** Varney bájos muzsikája hiába olyan fülbemászó, a »Kék asszony« nálunk rövid időközökben már négyszer kerülvén színre, tegnapesti előadása bizony csak kis közönséget vonzott. A szereplőkön meg is látszott az üres ház okozta kedvetlenség, mert játéukban igen gyakran nélkülöztük a megszokott élénkséget. Andorffy nem igen erőltette meg magát az öreg báró szerepében; Ligeti Mari a címszerepet halovány játékkal adta; Hunyadyt pedig minden ének-szám után megközögtette a nem nekivaló tenor-szerep, mivel Pierret tulajdonképen már az eredeti szereposztáskor Perényinek kellett volna adni. Réthi Lina azonban igen kedvesen és azzal az ambícióval játszott és énekelt, a mi minden szerepét jellemzi; hanem kapott nyílt színen is tapsokat szépen előadott ének-számairt. Delli, Benkő Jolán, Bodroghyné és Némethy Giza a régi jók voltak, a rendezés egybevágó s a kiállítás is csinos volt. (→)

○ **Magyar Jogász** címen új heti jogi-szaklap indult meg Budapesten. Szerkesztik Horváth Gyula dr., Ödöny Miksa dr. és Vig Viktor dr. ügyvédek. Előfizetési ára negyed-évre 1 frt 50 krajcár lesz. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapesten, VII. ker. Erzsébet-körut 27. sz. alatt van.

Törvényszék.

§ **Elővezetett vádolt.** Öreg Pete János a fiával, Pete Sándorral, kint kapálta Darócon a kis kukoricaföldjét. A fiu nem akart neki segíteni s ezen összeveszttek, a mikor is Pete Sándor a bal kezén két ujját megsértette és egyéb sérüléseket is szenvedett. Elment aztán a dárdai csendőrsre és ott ugy adta elő a dolgot, hogy az apja egy kapával verte meg. Ezért súlyos testisértésért helyezték vád alá Pete Jánost, aki azonban az ellene kitűzött első végtárgyaláson nem jelent meg. Mára aztán csendőrök állították elő, hogy a végtárgyalás megtartható legyen ellene. — Most meg a fia nem jött el, aki különben is kijelentette, hogy atyja megbüntetését nem kívánja. A vádolt tagadta is, mintha ő okozta volna sérüléseit s azzal védekezett, hogy verekedés közben a fia az ekébe vágta a kezét s ugy sérült meg. Ez a védekezése nem cáfoltatván meg, a kir. ügyész elejtette ellenében a vádat s a bíróság ez alapon a további eljárást megszüntetvén, a vádlotat felmentette a terhére rótt cselekmény alól és az öreget nyomban szabadon is bocsájtotta.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése december 15-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Napirend előtt Kossuth Ferenc kérdést intéz a miniszterelnökhöz, vajjon megteszi-e az előkészületeket március 15-ikének félszázados jubileumára, a mely napon ellenállhatatlanul nyilatkozott meg a nemzeti akarat?

Bánffy Dezső báró miniszterelnök kijelenti, hogy gondoskodni fog a nemzeti ünnep megtartásáról, de ezt április 15-ikére, mint a 48-iki törvények szentesítésének évfordulójára tervezi.

Következett ezután a napirend: a munkástörvénynek általánosságban való tárgyalása.

Major Ferenc elfogadja a javaslatot, ha a részleteknél megfelelően módosítják.

Lepsényi Miklós szerint a liberalizmus idézte föl a vörös szocializmust, melyet voltképpen a zsidók csinálnak. Ez ellen küzdenek a keresztény szocialisták. A vörös szocialisták különben is megtagadják a hazát...

Visontai Soma tiltakozik szóló állításai ellen.

Lepsényi Miklós erre elővesz egy szocialista ujságot és ebből citálja, hogy a vörös szocialisták csakugy megtagadják a hazát, mint a papot.

Rohonczy Gedeon kívánja, hogy a törvényben sujtuk a munkásnép elámitóit. Sima Ferenc szerinte sokkal veszedelmesebb, mint az alföldi izgatók.

Éles szóváltás után Ivánka Oszkár fog beszédéhez, melyben erősen támadja Simát, a kinek semmiféle kontaktusa nincs a képviselőházban, azért akar mint demagóg a házon kívül érvényesülni itt a Házban elmondott izgató beszédeivel.

Sima Ferenc kijelenti, hogy csupán a munkások érdekeit védi.

Erre az általános vitát elnök berekesztette.

Bánffy Dezső báró miniszterelnök indítványozza, hogy a most általánosságban letárgyalt munkás törvényjavaslat vétessék le a napirendről s helyébe, tekintettel rendkívüli sürgőségére, a provizorium javaslatot tűzzék ki már a holnapi ülés napirendjére.

Rakovszky István ellogadja az indítványt, de támadja a kormányt rendszertelen kapkodásaiért.

Apponyi Albert gróf szivesebben fogadna olyan indítványt, mely szerint mind a munkás-törvényt, mind a provizoriumot egyidejűleg le-tárgyalhatnák. Kívánja azonban, hogy a munkás-törvényre vonatkozó záróbeszédeket mond-ják el.

Bánffy Dezső báró miniszterelnök hoz-zájárol Apponyi gróf indítványához.

Polónyi Géza ellenzi a napirend meg-változtatását, hisz Bánffy bárónak ugyis zse-bében van a rendeleti uton való életbeléptetés.

A többség nagy viharban elfogadja a napirend megváltoztatását.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó

Hirdetések.

A BENSON-féle tapasz

következő betegségeknel és bántalmaknál használatos állandó sikerrel: **csipő fájás, ideg-fájdalom, helybeli csús, hátszaggatás, hátgyöngöség, hátgerincz bántalmak, hörghurut, asthma, megrándulások, ideg-bántalmak, az ízületek bénasága stb. A hatás bámulatos, közvetlen és tartó.**

1 darab ára 60 kr., a pénz előleges be-küldése mellett bérmentve 75 kr.

Főraktár: Gyógyszertár a »Nádor«-hoz Buda-pest, VI., Váci-körut 17.

Kapható Pécsen: Sipőcz István, Zziga László és Göbel Kálmán gyógyszerész uraknál.

8585. sz.
tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. járásbiróság, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Ritter József és neje Csonka Julianna lipovai lakosok végrehajthatóknak Weber János és neje Kirchner Katalin lapáncsai lakosok végrehajtást szenvedettek ellen 95 frt 27 kr. tőke és járuléka iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. járásbiróság területén levő, Lapáncsa községben a 22. sz. tjkvben felvett 68 hrsz. 21. sorsz. házra és belsőségre 598 frt., a lapáncsai 78. sz. tjkvben felvett 233 és 234 hrsz. ingatlanokból Weber János és neje Kirchner Katalint illető 1/138. részére 78 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi január hó 5-ik napján délelőtt 10 órakor Lapáncsa községben a bíró laká-sán megtartandó nyilvános árverésen a meg-llapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az in-gatlanok becsárának 10%.-át, vagyis 59 frt 80 kr., 7 frt 80 krt készpénzben, vagy az 1881. évi nov.1-én 3333. szám a. kelt igazságügyminisz-teri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismer-vényt átszolgáltatni.

Dárdán a kir. bíróság mint tlkvi ható-ságánál 1897. évi okt. hó 5. napján.

Maurer Frigyes
kir. aljárásbíró.

Téli ruhák!

Az igen tisztelt

közönség figyelmébe!

Olcsó és csinos ruhák

férfiak és gyermekek részére kaphatók:

SCHMITZ SOMA

üzletében

PÉCSETT,

Király-utcza bazár épület.

Tüzelőfa

kitünő minőségű száraz hasábfa, kicsinyben és nagyban, **úgy aprított fa is métermázsanként házhoz szállítva, jutányos áron kapható és megrendelhető:**

Eisner Dóczi

fakereskedésében vásártér 21. szám.
Telefon-szám 64.

5637. és 7185. sz.
ki. 1897.

Pécsi járás főszolgabirójától.

Pályázati hirdetmény.

Baranyavármegye pécsi járásához tartozó hosszú-hetényi körjegyzőségben, továbbá ugyanezen járásban a garéi körjegyzőségben 400—400 frt évi fizetéssel ellátott

segédjegyzői állások

rendszeresítettven, ezen állásoknak választás utján leendő betöltése céljából pályázni kívánókat felhívom, hogy erre való képesítést, eddigi szolgálatukat és korukat igazoló okmányokkal felszerelt folyamodványukat **folyó évi december hó 27-ig hozzám** benyujtsák, mert később beérkező ily folyamodványokat figyelembe venni nem fogom.

Az 1886. évi XXII. t.-cz. 68. §-a szerint foganatosítandó ezen választásokat **1897. évi december hó 28-án reggel 10 órakor Garében** és ugyancsak **folyó évi december hó 29-én reggel 10 órakor Hosszu-Hetényben**, mindenütt a körjegyzői irodában fogom megejteni.

Pécsen, 1897. évi december hó 11-én

Waniss Sándor
főszolgabíró.

Pályázati hirdetmény.

A Mohácsi Kölcsonös Segélyező-egylet megalakulása alkalmából évi 800 frt fizetéssel rendszeresített

könyvelői állásra

pályázatot hirdet.

A pályázók, pályázati kérvényökben kimutatni kötelesek szakképzettségüket, ezen minőségben eddig eltöltött gyakorlatukat, nyelv ismeretüket, családi állapotukat, s azt, hogy védkötelezettségöknek eleget tettek. Előnyvel bírnak, a kik eddig már gyakorlaton voltak, s a kik Mohácson és vidékén divó nyelveket szóban, esetleg írásban is bírnak.

A megválasztandó köteles állását 1898. évi január hó 1-én elfoglalni s ezt megelőzőleg készpénzben vagy ovadékképes értékpapirban évi fizetésének megfelelő összeget biztosítékképp letenni; tartozik továbbá egyelőre az egylet pénztárosi teendőit is ellátni, míg az igazgatóság az üzlet fejlődéséhez képest másként nem intézkedik.

A pályázati kérvények **Jagics József egyleti elnökre** czimezve **1897. évi december hó 25-ig adandók be.**

Kelt Mohácson, 1897. évi december hó 12-én.

Az igazgatóság.